

The image is a vertical composition. The left side shows a close-up profile of a man's face, looking downwards. The right side and the top of the man's head are filled with a vibrant, multi-colored galaxy, featuring bright blue, green, and orange stars and nebulae. The overall background is a dark, starry space.

De vlucht van de Elan

Timo Hendriks

Uitgeverij Tobi Vroegh

De
vlucht
van de
Elan

Timo Hendriks

Uitgeverij Tobi Vroegh

Copyright © 2017 Timo Hendriks
ISBN: 978 90 78761 594

Redactie: Pieter Fossen, Paul Hendriks, Erik Orendi,
Roelof Schouten
Tekst omslag: Erik Orendi
Vormgeving: studio Tobi Vroegh, Peter Vermeulen
Drukwerk: Ipskamp, Enschede

Zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van de uitgever mag niets uit deze uitgave op enigerlei
wijze worden vermenigvuldigd en/of openbaar
gemaakt.

Uitgeverij Tobi Vroegh wil met haar uitgaven
bijdragen aan de emancipatie en participatie van
mensen met een psychiatrische achtergrond.

Uitgeverij Tobi Vroegh
Cornelis Dirkszstraat 27-3
1056 TP Amsterdam
www.tobivroegh.nl

Inhoud

Dag 28, Jaar 69 - <i>Janos Locke</i>	7
Dag 29, Jaar 69 - <i>Professor Alfon Zegrius</i>	16
Dag 30, Jaar 69 - <i>Anne</i>	23
Dag 30, Jaar 69 - <i>Janos Locke</i>	29
Dag 31 en 32, Jaar 69 - <i>Evi Bonmore</i>	37
Dag 33 en 34, Jaar 69 - <i>Claas Coenen</i>	50
Dag 33 en 34, Jaar 69 - <i>Professor Alfon Zegrius</i>	58
Dag 35 en 36, Jaar 69 - <i>Anne</i>	65
Dag 36 en 37, Jaar 69 - <i>Ylia d'Or</i>	73
Dag 39 en 40, Jaar 69 - <i>Evi Bonmore</i>	82
Dag 42, 43 en 46, jaar 69 - <i>Marco Favilla</i>	92
Dag 47 en 48, Jaar 69 - <i>Professor Alfon Zegrius</i>	103
Dag 50 en 51, Jaar 69 - <i>Janos Locke</i>	111
Dag 52, Jaar 69 - <i>Claas Coenen</i>	119
Enkele dagen voor het vertrek van de Elan - <i>Daniël Cristal</i>	124
Dag 52, 53, 54 en 55, Jaar 69 - <i>Daniël Cristal</i>	129
Dag 56, 57 en 58, Jaar 6 - <i>Professor Alfon Zegrius</i>	138
Dag 62 en 63, Jaar 69 - <i>Anne</i>	148
Dag 65, Jaar 69 - <i>Evi Bonmore</i>	158
Dag 67, 68 en 69, Jaar 69 - <i>Claas Coenen</i>	162
Dag 75 en 76, Jaar 69 - <i>Ylia d'Or</i>	171
Dag 79, Jaar 69 - <i>Professor Alfon Zegrius</i>	179
Dag 80 en 81, Jaar 69 - <i>Daniël Cristal</i>	187
Dag 84, Jaar 69 - <i>Janos Locke</i>	196
Dag 83 en 84, Jaar 69 - <i>Daniël Cristal</i>	200
Dag 84, Jaar 69 (24 uur voor detonatie) - <i>Claas Coenen</i>	208
Dag 85, Jaar 69 (8 uur voor detonatie) - <i>Evi Bonmore</i>	215
Dag 85, Jaar 69 (4 uur voor detonatie) - <i>Janos Locke</i>	223
Dag 85, Jaar 69 (11 minuten voor detonatie) - <i>Professor Alfon Zegrius</i>	228
Epiloog: <i>Elandria - Anne</i>	231
Overzicht van de bemanning van de Elan	232
Nawoord	235

'While there's life, there is hope.'
- Stephen Hawking

Dag 28, Jaar 69 - Janos Locke

Een luide bonk en een kreet doen hem opschrikken. Het gebeurt hem zelden dat hij achter zijn bureau in slaap valt. Hij komt overeind en wandelt naar de aangrenzende fitnessruimte, waar het geluid vandaan kwam. Er is slechts één persoon in de zaal aanwezig. De uitroep was van Nathan Xavier, die gefrustreerd naar een halter naast hem op de grond staart. Het lange, witblonde haar van de tiener plakt aan zijn voorhoofd.

'Mijn vader gebruikt deze halters iedere fitnesssessie, zonder moeite.'

'Ik gebruikte ze vroeger ook,' zegt Janos. 'Het is een kwestie van trainen. Als je wilt kan ik je daarbij helpen.' Hij geeft Nathan een schouderklopje en spant zich in om de halter op te tillen en op de juiste plaats neer te zetten: 'Ik wil niet dat je de halters gebruikt zonder begeleiding. Je had je kunnen bezeren.' Als hij opkijkt, heeft Nathan de ruimte al bijna verlaten; de jongen is al voorbij het zwembad. 'Nathan!' roept hij hem na.

'Ja?'

'Weet je of Claas zo naar mij toe komt?'

De tiener mompelt iets, dat op een bevestigend antwoord lijkt, voordat hij verdwijnt achter een dichtschuivende deur. Janos ruimt de achtergebleven fitnessmat op en keert terug naar de beveiligingskamer.

Het apparaat in de keuken maakt een pruttelend geluid voordat het zijn beker met koffie vult. Hij bedenkt hoeveel koppen, aangevuld met enkele druppels likeur, hij vandaag al gedronken heeft. *Eén vanochtend vroeg. Een tweede voor zijn patrouilleronde en een derde na de lunch.* Hij draait de dop op de fles en zet hem terug in het keukenkastje.

De stoel kraakt lichtelijk onder zijn gewicht. Op de vele monitoren die achter zijn bureau hangen zijn gangen en vertrekken van het voertuig te zien. De Elan telt, inclusief Janos, vijftiengint bemanningsleden. Het is het einde van de middag en de vijf jongeren hebben het leslokaal van hun docente verlaten. De overige bemanningsleden zijn bijna klaar met hun dagtaken en zullen zich straks in de richting van de woonvertrekken verplaatsen, waar Janos ze niet volgt. Hij blaast tegen de walm die van de beker af komt en neemt een slok.

In de voedselverwerkingruimte is men aan het opruimen. De schoonmaker groet de aanwezigen in de reactorruimte, terwijl in de kantine

de barman de tafels afdoet. De afgelopen dagen volgt Janos professor Zegrius met extra aandacht. De oude professor wandelt nu op blote voeten door de centrale hal. Hij kijkt voortdurend schichtig om zich heen terwijl hij door de gangen dwaalt en hij lijkt contact met andere bemanningsleden te vermijden. De professor plukt groene blaadjes van een potplant, staart er naar en laat ze uit zijn handen dwarrelen. Janos heeft Zegrius nooit sympathiek gevonden. Toch is het triest om te zien hoe de geestesgesteldheid van de oprichter van de expeditie vertroebelt.

Na de laatste slok zet Janos zijn beker opzij.

Het besturingsteam staat met elkaar te kletsen. Claas Coenen is onderweg naar de beveiligingskamer, vergezeld door een lachend leeftijdsgenootje. Het duurt nog enige tijd voordat de deur openschuift en Claas naar binnen stapt.

‘Hallo meneer Locke,’ zegt de jongen met het kortgeknipte haar. ‘Hoe is het hier?’

‘Rustig,’ zegt Janos zoals meestal. ‘Hoe was de les?’

Claas trekt de tweede stoel naar het bureau. ‘Juffrouw d’Or droeg een shirt met een diep decolleté.’

‘Weer een hoop geleerd zo te horen.’

Zijn beoogde opvolger glimlacht. ‘We hebben les gehad over steden op aarde. Op de bodem van de Atlantische oceaan liggen koepelsteden die afgezonderd van de rest van de wereld leven. Vaak hebben ze een eigen rechtssysteem. Het was best interessant. ...Wilt u ook wat eten?’

‘Graag.’ Janos heeft zoals gebruikelijk eten voor Claas klaargezet: broodjes met vlees en sla en bakjes met rijst, peulvruchten en courgette. Claas keert terug van de keuken met een bakje en twee broodjes, waarvan Janos er één krijgt. De zeventienjarige jongen neemt een grote hap, nog voordat hij gaat zitten. Eten halen is meestal het eerste dat Claas doet nadat hij de beveiligingskamer heeft betreden. De eetlust van de slanke tiener – en de snelheid waarmee hij broodjes wegwerkt – heeft iets fascinerends. Het leeftijdsverschil is groot, maar Janos mag Claas graag en is blij met zijn gezelschap. Hij heeft te veel tijd alleen doorgebracht in deze kamer. Er loopt een druppel saus langs de kin van de jongen, die doorheeft dat Janos naar hem zit te kijken.

‘Hoe gaat het met professor Zegrius?’ vraagt Claas als de broodjes op zijn.

‘De professor dwaalde ook vannacht weer rond. Ik ben niet de enige die zich zorgen maakt. De gezagvoerder heeft haar adviesraad opgeroepen.

Morgen wordt de situatie besproken.’

Claas knikt. Al kauwend pakt hij het houten figuurtje op, dat naast het mes op Janos’ bureau ligt. ‘Bent u weer aan een beeldje begonnen?’ vraagt de tiener.

‘Ik ben gisteren gestart, maar ik heb er nog niet veel tijd aan besteed.’

‘Wie gaat het worden?’

‘Mevrouw Boderen,’ zegt Janos.

Claas kijkt hem aan, wachtend op meer informatie.

‘Mevrouw Boderen was mijn buurvrouw toen ik nog bij mijn ouders woonde. Als kind hielp ik haar soms met de boodschappen, in ruil voor een snoepje. Ze had geen partner, maar wel een heleboel katten. Als er katten wegliepen mobiliseerde ze haar burens om de dieren weer terug te halen. Mevrouw Boderen kwam om tijdens een azul-conflict, ongeveer gelijktijdig met mijn ouders. Toen haar katten werden verdeeld, heb ik er één overgenomen om te verzorgen. Een rode kater, die ik Roest noemde.’

Claas legt het figuurtje voorzichtig terug. ‘Heeft u uw kat ook gemaakt?’

Ze kijken allebei naar de grote verzameling figuurtjes, die achter de monitoren op de grond staat. Een aantal beeldjes is van klei, de rest is van hout.

‘Nee. Er staan nog geen dieren tussen, alleen mensen en azulers.’

Juffrouw d’Or is in de kantine gaan zitten, net als enkele andere bemanningsleden. De Kas, de ruimte waar planten en gewassen worden gekweekt, is inmiddels onbemand, evenals als de voedselverwerkingsruimte. Claas loopt naar het fitnessstoestel langs de wand en gaat met een soepele beweging zitten. Al fietsend kijkt Claas naar de bewakingsbeelden.

‘U was vijftientig toen u zich aanmeldde voor deze expeditie toch?’

Hij knikt. ‘Het was een chaotische, onaangename periode op aarde. Ik meldde me aan samen met een vriend. Het leek ons beiden een goed idee. Nobel. En spannend.’ Om dat laatste moet hij lachen, terwijl hij zijn mes en het houten figuurtje pakt.

‘Heeft u op aarde met veel vrouwen, ehm, gemeenschap gehad, voor de expeditie startte?’ vraagt Claas. De jongen krijgt een kleur als Janos hem lange tijd aankijkt. ‘Sorry, dat gaat me niets aan.’

Dat gaat hem inderdaad niets aan.

In de kantine wordt een afwasmachine ingeruimd. De zevenjarige Anne Novi vermaakt zich in de hal met een spelletje waarbij ze grote

sprongen maakt.

‘Ik bedoelde alleen maar er waren miljarden vrouwen,’ vervolgt Claas. ‘Jong en oud, aantrekkelijk en minder aantrekkelijk, allerlei varianten.’ De fietsende jongen kleurt steeds roder.

‘In tegenstelling tot de kleine groep vrouwen op de Elan?’

‘Ja,’ zegt Claas. ‘Dat bedoel ik.’

‘Ik zie op de camerabeelden dat Marie veel belangstelling voor je heeft,’ zegt Janos na een moment van stilte. Marie Jones is een andere tiener: het meisje met wie Claas naar de beveiligingskamer was gelopen. Ze behoort tot de derde generatie bemanningsleden, net als Claas. Het is een lieve meid, met krullend bruin haar en blauwe ogen.

‘Marie is nog geen vijftien,’ zegt Claas.

‘Ze wordt vanzelf ouder. Jullie gaan allebei nergens heen.’ Dat klonk deprimerender dan het bedoeld was. ‘Het is een leuke en knappe meid, toch?’ voegt hij er aan toe.

‘Jawel,’ zegt Claas, kijkend naar zijn klasgenootje. Marie zit naast haar vader, die naar knoppen en beeldschermen wijst, in de besturingskamer.

‘...Bent u wel eens bij een prostituee geweest?’

Hij kijkt Claas aan. ‘Kunnen we het over wat anders hebben?’

Claas haalt zijn schouders op.

‘Nee,’ liegt Janos. ‘Ik ben nooit bij een prostituee geweest.’

‘We hebben een gezagvoerster aan boord, een navigatieteam, mechanici, reparateurs, een schoonmaker, voedselverwerkers, een arts, een psychologe, een beveiliging, een docente en een kok. In de middag en de avond hebben we zelfs een barman. Waarom hebben we geen prostitué? Ik had liever een prostitué gehad dan een barman of schoonmaker. Sterker nog, ik had liever een prostitué dan al dat andere.’ Janos moet lachen als de blonde knul hem vrolijk aankijkt. ‘Kunt u het gebrek aan prostituees niet bespreken tijdens de vergadering van de raad?’

‘Dat is goed. Zal ik vermelden dat het jouw idee is?’

‘Ja hoor,’ zegt Claas, die is gestopt met fietsen. ‘...Denkt u echt dat Marie me leuk vindt?’

Er klinkt een alarm. Anne, het meisje dat in de centrale hal aan het spelen was, bevindt zich nu op Niveau 1 van het voertuig.

‘Ik ga naar haar toe. Blijf jij bij de monitoren? Als er iets is kun je me aanspreken.’

Claas knikt en kijkt ernstig als hij in zijn stoel gaat zitten.

De centrale hal loopt van de fitnessruimte naar de binnenplaats en de kantine, met vertakkingen naar de woonruimten, het klaslokaal en het hospitaal. De donkerblauwe vloer is zojuist nog geboend en glimt. Omdat zijn knieën pijn doen als hij rent, loopt Janos in zijn gebruikelijke tempo, zoals altijd wanneer de situatie dit toelaat. Toch is hij buiten adem als hij mevrouw Jones passeert. Hij verzekert haar dat er niets aan de hand is en wenst haar een prettige avond. In de binnenplaats is een deur die naar Niveau 1 leidt. Achter de naar beneden hellende hal ligt onder andere de werkruimte van professor Zegrius. Waarschijnlijk is Anne door de deur heen geglipt toen deze zich voor de ronddwalende professor opende. Niveau 1 heeft drie verdiepingen. In tegenstelling tot de andere twee niveaus, mogen niet alle bemanningsleden zich op Niveau 1 bevinden. Janos wandelt voorbij de reparatieruimte en de waterzuiveringskamer. In de reactorruimte is mevrouw Capei nog aanwezig. Ze komt naar hem toegelopen, vanaf het lage platform, door twee doorschijnende deuren heen.

‘Heeft u Anne voorbij zien lopen?’ vraagt hij als mevrouw Capei haar helm heeft afgezet. Het bulderende geluid van de krachtbron en zijn roterende schijven is hiervandaan te horen.

Mevrouw Capei schudt haar hoofd.

Hij is Annes naam door de hal aan het roepen als de stem van Claas vanuit het bandje om zijn pols klinkt: ‘Ze is een verdieping lager, in Opslagruimte 3.’

‘Dank je.’

Voordat hij afdaalt, kijkt hij even naar binnen bij de werkruimte van professor Zegrius. Er is niemand. Het is een rotzooi in de statige kamer met de houten vloer. Door de ruimte liggen allerlei materialen en uitgescheurde, papieren bladzijden verspreid. Hij loopt langs het zitgedeelte, naar het bureau en raapt een bladzijde op. Met een pen is door de bedrukte tekst heen geschreven, in een kriebelig handschrift. ‘Isra,’ staat er. Janos kent niemand met die naam. Verder staan er losse woorden, waaronder ‘hoop’ en ‘leven’. Op de andere kant van de bladzijde staat een regel die Janos herkent van een lied. Hij vouwt de bladzijde op en stopt hem in zijn broekzak, terwijl hij de ruimte verlaat.

Hij vindt Anne inderdaad in Opslagruimte 3. Het meisje, met haar haar in een staart gebonden, heeft niet door dat Janos achter haar is gaan staan. Ze zit tegen één van de kasten aan en heeft een roze, pluchen knuffel in haar handen.

‘Anne.’

‘Hallo, meneer Locke,’ zegt ze vriendelijk nadat ze zich heeft omgedraaid. ‘Van wie zijn al deze spullen?’

Sommige voorwerpen in de kamer worden niet meer door de bemanningsleden gebruikt. Van andere spullen zijn de eigenaren overleden. ‘Deze beer,’ zegt Janos, ‘was één van de lievelingspoppen van juffrouw d’Or, toen ze nog klein was.’ Geïntrigeerd kijkt ze naar de knuffel. ‘Anne, je weet toch dat je hier niet mag komen?’

Het meisje kijkt plotseling schuld bewust. ‘Sorry.’

‘Stond de deur hiernaartoe open?’

Ze knikt en legt de beer terug. ‘Waarom mag ik hier niet komen?’

‘Niveau 1 is verboden voor onbevoegden. Voor mensen die geen reden hebben om hier te zijn.’

‘En ik ben geen bevoegde?’

Hij glimlacht. ‘Nee, jij bent geen bevoegde. Alleen sommige volwassenen zijn dat.’ Teleurgesteld doet het meisje een aantal stappen in de richting van de uitgang. Hij kucht. ‘Anne? Ik zal je een rondleiding geven, als je wilt. Dat kan geen kwaad. Daarna mag je hier niet meer komen, ook niet als de deur weer open staat. Afsproken?’

Ze knikt enthousiast.

Janos speelt zijn rol als gids met plezier. Hij toont haar de verschillende opslagruimten en daarna de reactorruimte. De reparatieruimte, de werkplaats van haar ouders, kent ze al, deelt Anne mee. Op de onderste verdieping laat hij haar de hangar en de vijf reddingssondes zien. Het meisje lijkt te beseffen dat dit een unieke kans is op informatie. Ze stelt vragen en luistert aandachtig.

‘Kom, we gaan weer naar boven,’ zegt hij uiteindelijk. ‘Je familie zal zich wel afvragen waar je bent.’

‘Wat zit daar achter?’ vraagt Anne als ze langs de grote deur lopen die naar De Kluis leidt.

‘Dat is ook een soort opslagruimte. Dat zal ik een andere keer laten zien. Als je wat ouder bent.’

Op hun gemak wandelen ze naar de woonruimte van de familie Novi en Favilla. Anne vertelt over juffrouw d’Or en over Bot, haar tonvormige robotje.

‘Een fijne avond nog, Anne,’ zegt Janos als ze voor de deur van haar woning staan.

‘Dankjewel, meneer Locke,’ zegt het meisje. Ze stapt naar binnen en

Janos hoort hoe ze haar tante en moeder in de woonkamer groet.

Hij kijkt naar de camera’s die in het boogvormige plafond verstopt zitten, als hij terugwandelt naar de beveiligingskamer. Op veel plaatsen zijn de witte wanden van het voertuig met blauwe verf versierd. Het is een traditie geworden dat ieder bemanningslid aan de wandschilderingen bijdraagt. Soms met metersbrede kunstuitingen, in andere gevallen met een handafdruk. Hij passeert een reflecterende kastdeur, waarin hij het spiegelbeeld van een oude, te zware, man voorbij ziet lopen.

‘Sorry dat het zo lang duurde,’ zegt hij tegen Claas. ‘Ik gaf Anne een rondleiding.’

‘Dat zag ik. Geeft niet.’

Janos neemt naast hem plaats. ‘Nog bijzonderheden?’

‘Ja. Ik heb een opname gemaakt waarvan ik denk dat u hem moet zien.’ Claas geeft het commando de betreffende beelden te tonen. ‘Volume omhoog.’

Op de monitoren is professor Zegrius te zien. ‘Nee,’ horen ze de professor duidelijk zeggen. De oude man is met gekromde rug in de hal stil blijven staan en kijkt over zijn schouder. Er is niemand in de buurt.

‘Ik heb eerder gezien dat bemanningsleden in het luchtledige begonnen te praten,’ zegt Janos.

‘Bij mijn opa,’ zegt de jongen.

‘En bij mijn collega. In beide gevallen was het geen goed teken.’ Hij legt een hand op de schouder van Claas. ‘Goed gedaan. Ik ga dit fragment naar de gezagvoerster zenden. Waarschijnlijk zal dit de raad overtuigen dat de professor hulp nodig heeft.’

Claas knikt. ‘En wat gaat er dan met de professor gebeuren?’

‘Dat zal de gezagvoerster, of de raad, beslissen. Het lijkt mij het beste dat er een neurostabilisator bij de professor wordt aangebracht.’

Hij ziet Claas steeds naar het scherm kijken waarop Nathan en Cynthia te zien zijn. Zijn leeftijdsgenoten zitten in de kantine, met een aantal andere bemanningsleden. Het ziet er gezellig uit.

‘Als je wilt mag je wel naar ze toe,’ zegt hij. ‘Kom je me dan straks, over een uur of twee, assisteren bij het gezamenlijke fitness moment?’

‘Tuurlijk,’ zegt Claas. Hij gaat staan en saluëert. ‘Tot straks, meneer Locke.’

‘Tot straks, Claas.’

In de keuken pakt hij het resterende bakje met rijst. ‘Dag 28, jaar 69,

begeleidend bericht bij videofragment,' zegt hij tegen het bandje om zijn pols, nadat hij zijn eten verorberd heeft. 'Op de bewakingsbeelden was vandaag duidelijk te zien dat professor Zegrius in zichzelf praatte. Het bijgevoegde fragment is opgeslagen door Claas. In de werkruimte van de professor liggen notities die lijken te bevestigen dat de professor de realiteit aan het verliezen is, of al verloren heeft. Het lijkt mij dat we snel moeten handelen en de professor de hulp moeten bieden die hij nodig heeft. Tot morgen, bij de raadsvergadering.'

Hij gebiedt het fragment te verzenden.

Op aarde was Alfon Zegrius een hoogleraar in azul-studies, met meerdere wetenschappelijke publicaties op zijn naam, voordat hij zich in de ruimtevaart specialiseerde. Na de lancering van de Elan had Zegrius de bemanning verzocht hem met 'professor' aan te spreken.

In stilte werkt Janos verder aan het houten figuurtje van mevrouw Boderen, de beeldschermen in de gaten houdend. Mevrouw Boderen was klein van postuur. Op elfjarige leeftijd was hij al langer dan zij. Ze had haar haar vaak opgestoken en leek destijds heel oud. Hoe oud zal ze geweest zijn? Hij kan zich niet meer herinneren welke kleding de vrouw droeg en besluit haar in een jurk af te beelden.

Op het scherm voor persoonlijk gebruik verschijnt het schaakbord, om de zet van meneer Xavier te tonen. De leidinggevende van het onderhoudsteam heeft zijn pion in het neutrale gebied van b2 naar b3 verschoven. Niet veel later verplaatst meneer Jones, de bestuurder van de Elan, zijn loper van verdedigingsgebied d4 naar neutraal gebied i2. Het wachten is nu op de zet van dokter Panday. Janos heeft 548 overwinningen behaald, meneer Jones 201, dokter Panday 173 en meneer Xavier 87. Hij vraagt zich af of de mannen, die hij het spel geleerd heeft, de stand ook hebben bijgehouden.

Hij gaapt.

Professor Zegrius heeft zich teruggetrokken in zijn werkruimte, waar geen camera's hangen. In de kantine zit Claas tussen Cynthe en Nathan in. Hij heeft een glas in zijn handen en lacht uitbundig. Janos had jaren geleden al besloten dat hij Claas als opvolger zou aandragen. Claas is enthousiast en bezit voldoende empathie en geduld. Hij is prettig gezelschap en Janos vermoedt bovendien dat hij dapper is, wanneer dit nodig zal zijn. Het was niet echt een verrassing geweest dat Claas de functie accepteerde. Als dreumes probeerde Claas al mee te lopen wanneer hij Janos zag patrouilleren. Sinds de benoeming is Claas extra aan het trai-

nen met gewichten en cardioapparaten. De tiener begint al wat breder te worden. Janos heeft niet gezegd dat dit niet nodig is.

In stilte werkt hij de voeten van het houten figuurtje af, totdat hij het tevreden opzij legt.

Hij komt overeind. Hij kan nog een dutje doen, voordat de bemanningsleden zich straks in de fitnessruimte verzamelen. Het is verplicht dat de bemanningsleden minimaal één van de drie wekelijkse fitnessmomenten bijwonen. Janos en Claas lopen hierbij rond, geven instructies en begeleiden de sporters waar nodig. Het geven van de fitnessinstructies valt Janos steeds zwaarder. Claas doet inmiddels het meeste werk.

Met zijn kleding aan is hij op het bed gaan liggen dat in de nis van de beveiligingskamer staat. De lichten van de ruimte dimmen en in het donker kijkt hij naar het plafond.

Het duurt niet lang voordat zijn ogen dichtvallen.

Op een meteoriet in een ring van Saturnus is de eigenaardige substantie 'azul' ontdekt. Een injectie hiermee voorziet proefpersonen van een blauwe huid én een fantastische boost aan energie en intelligentie.

Een geweldige toekomst lijkt in het vooruitzicht. De mensen die zich laten injecteren worden 'azulers' genoemd en vormen een snelgroeïende gemeenschap. Er ontstaan echter conflicten met de overige aard-bewoners, die geen injectie willen.

Professor Alfon Zegrius zet een expeditie op naar een verre planeet die maar liefst 100 jaar zal duren. Het gaat goed tot Zegrius in jaar 69 vreemd en psychotisch gedrag begint te vertonen. Als de oude professor in verwarde toestand vernielingen aanricht, vervangt de bezorgde bemanning hem door een andere 'ingevroren' geleerde. Alfon Zegrius startte de expeditie om de mensheid een nieuwe kans te geven. Na zijn psychose en detentie twijfelt hij, meer dan ooit, of de mensheid dit wel verdient. In het geheim werkt hij aan een plan om de reis van de Elan te saboteren.

De vlucht van de Elan gaat over goede bedoelingen en het krijgen van een nieuwe kans. Timo Hendriks heeft talent voor dialogen, waardoor de kleurrijke bemanningsleden van de Elan echt tot leven komen.

Timo Hendriks (1985, Rotterdam) schrijft korte verhalen en columns. Hij ontwierp animaties en computerspellen. Ondanks twee psychoses rond 2005 kon hij zijn opleiding Communicatie & Multimedia Design afronden.

Momenteel werkt hij als ervaringswerker in een ambulante team van GGZ Delfland en begeleidt mensen met psychosegevoeligheid. Bovendien bereidt hij een nieuwe sf-roman voor, een thriller.

www.tobivroeg.nl

